

Sygn. akt VIII U 2437/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant sekr. sąd. Katarzyna Trafisz

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2016 roku w Lublinie

sprawy E. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 8 lutego 2016 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala E. M. prawo do emerytury począwszy od dnia 1 lutego 2016 roku.

Sygn. akt VIII U 2437/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lutego 2016 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił E. M. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (decyzja – k. 25 akt rentowych).

W odwołaniu E. M. nie zgodził się ze wskazanym rozstrzygnięciem, wnosząc o uwzględnienie w stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w(...) od dnia 10 grudnia 1985 roku do dnia 1 stycznia 1990 roku, podczas którego wykonywał prace bezpośrednio związane z ubojem zwierząt (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc argumenty które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 5 a.s.).

Na rozprawie w dniu 13 czerwca 2016 roku pełnomocnik odwołującego oświadczył, że żądanie odwołania w zakresie zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach dotyczy okres od dnia 10 grudnia 1985 roku do dnia 31 grudnia

1989 roku. Natomiast na rozprawie w dniu 18 października 2016 roku pełnomocnik podniósł, że wnosi o ustalenie prawa do emerytury od stycznia 2016 roku (protokoły – k. 16v, 37v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

E. M., urodzony (...), w dniu 1 lutego 2016 roku wnosił o ponowne rozpatrzenie wniosku o emeryturę. W treści uprzednio złożonego wniosku zawarł oświadczenie o tym, że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Na podstawie znajdujących się w aktach dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 25 lat, w 24 lat, 2 miesięcy i 13 dni okresów składkowych, 8 miesięcy i 29 dni okresów nieskładkowych oraz 2 lat i 2 dni okresów uzupełniających, tj. pracy w gospodarstwie rolnym. Organ rentowy uwzględnił w stażu pracy w szczególnych warunkach okresy zatrudnienia ubezpieczonego w łącznym wymiarze 13 lat, 5 miesięcy i 19 dni, w tym z tytułu zatrudnienia w Zakładach (...) S.A. w Ł. od dnia 13 stycznia 1990 roku do dnia 6 listopada 1998 roku, od dnia 8 listopada 1998 roku do dnia 11 listopada 1998 roku oraz od dnia 14 listopada 1998 roku do dnia 30 grudnia 1998 roku w związku z zatrudnieniem na stanowisku ubojowaca (okoliczności bezsporne).

E. M. z dniem 10 grudnia 1985 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny do dnia 23 grudnia 1985 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku robotnika do prac ciężkich z przydziałem do świadczenia pracy na oddziale uboju trzody. Od dnia 24 grudnia 1985 roku podstawę zatrudnienia skarżącego stanowiła umowa o pracę na czas nieokreślony tożsama w zakresie warunków zatrudnienia do uprzednio obowiązującej w zakresie stanowiska pracy, wymiaru czasu pracy i przydziału jej świadczenia. Na zajmowanym stanowisku ubezpieczony zajmował się oszołamiem znajdujących się w wydzielonej klatce zwierząt przy wykorzystaniu kleszczy elektrycznych. Tak oszołomione zwierzęta były zawieszane na taśmach gdzie przeprowadzano wykrwawienie poprzez nacięcie nożem krtani zwierzęcia. Czynności związane z wykrwawieniem skarżący wykonywał naprzemiennie z oszołamiem zwierząt przez okres około 6 miesięcy. Następnie w ramach tego samego oddziału skarżący wykonywał czynności związane z obsługą oparzalnika, co wiązało się z wkładaniem ubitych świń do kotła wypełnionego gorącą wodą, w którym zwierzę moczone. Po moczeniu zwierzę umieszczano w szczeciarni z tymże nie było ono kompletnie oczyszczone co powodowało konieczność użycia palnika gazowego w celu oczyszczenia. Czynności z tym związane również wykonywał skarżący.

Na okres od dnia 7 grudnia 1987 roku do dnia 31 stycznia 1988 roku ubezpieczony z zachowaniem dotychczasowego stanowiska został przeniesiony na wydział rozbioru i wykrawania gdzie zajmował się obrywaniem sadła ze zwierząt oraz piłowaniem sztuk.

W okresie od dnia 12 września 1988 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku ubezpieczony świadczył pracę w zakładach mięsnych na terenie Niemieckiej Republice Demokratycznej. W tym okresie świadczył pracę w chłodniach zajmując się pakowaniem mięsa. We wskazanym okresie korzystał w macierzystym zakładzie pracy z urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie art. 174 k.p. Z dniem 2 stycznia 1990 roku ubezpieczony powrócił do pracy w macierzystym zakładzie pracy na oddział uboju trzody na stanowisko ubojowaca. Jednakże wskazane określenie nazwy stanowiska pracy nie miało wpływu na zakres faktycznie wykonywanych obowiązków, który był tożsamy wykonywanym przez wyjazdem do pracy w Niemieckiej Republice Demokratycznej. Przed przystąpieniem do pracy po powrocie za granicę skarżącą w dniu 27 grudnia 1989 roku zwrócił się do zakładu pracy o zatrudnienie go na uprzednio zajmowanym stanowisku.

(umowy o pracę – k. 1, 3, pismo ws. przeniesienia na oddział rozbioru i wykrawania – k. 8, pisma ws. urlopów bezpłatnych – k. 12, pismo ws. powrotu do pracy – k. 17 – akta osobowe – k. 10 a.s.; zeznania ubezpieczonego E. M. – k. 16v. – 17v., 37v. a.s.; zeznania świadka H. K. – k. 35v. – 36v. a.s.; zeznania świadka Z. S. – k. 36v. – 37 a.s.; zeznania świadka L. K. – k. 37 a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek H. K. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresie od 1973 roku do 2000 roku jako pracownik przy uboju zwierząt do 1985 roku a następnie jako mistrz na oddziale uboju, tj. na oddziale na

którym pracował skarżący. Świadek Z. S. pozostawał w zatrudnieniu we wskazanym podmiocie w okresie od 1973 roku do 1999 roku w charakterze ubojowca na oddziale uboju trzody wspólnie ze skarżącym. Natomiast świadek L. K. pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w okresie od 1975 roku do 2007 roku na oddziale uboju trzody do 1985 roku. Wskazane okoliczności dotyczące świadków pozwalają w ocenie Sądu na przyjęcie, że świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia ubezpieczonego w zakresie jego obowiązków oraz warunków w jakich były wykonywane w okresie objętym sporem w zakresie czasowym w jakim okres ten pokrywa się z okresami zatrudnienia świadków. Zeznania świadków są logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań.

Powyzsza ocena dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Ubezpieczony wyczerpująco opisał swoje obowiązki.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie. Z tym jednakże zastrzeżeniem, że zdaniem Sądu, dokumenty w postaci umów o pracę i angaży w zakresie w jakim określały stanowisko pracy skarżącego jako robotnika do prac ciężkich, nie mogły stanowić dowodu na okoliczność rzeczywiście wykonywanych przez ubezpieczonego czynności. Wskazane określenie nazwy stanowiska pracy, pomimo że bezpośrednio nie odnosi się do czynności związanych z ubojem zwierząt, samo w sobie nie może stanowić potwierdzenia niewykonywania takich czynności. Co istotne zeznający w sprawie świadkowie w sposób kategoriyczny i konsekwentny podkreślali, że zakres faktycznie wykonywanych przez ubezpieczonego czynności nie różnił się w żadnej mierze od czynności wykonywanych przez pracowników, których stanowisko pracy zostało określone mianem ubojowiec, a które zajmował skarżący po dniu 1 stycznia 1990 roku. Z tych względów wskazane dokumenty mogły stanowić wyłącznie dowód na okoliczność formalnego określenia nazwy stanowiska pracy skarżącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie E. M. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz treść odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia skarżącego w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 10 grudnia 1985 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku, w wymiarze 4 lat i 22 dni, jako pracy w szczególnych warunkach, celem ustalenia czy ubezpieczony się 15 – letnim okresem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887) – zwaną dalej ustawą emerytalną, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 roku co najmniej 67 lat. Ubezpieczony nie ukończył wyżej wymienionego wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego dalej rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione

w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. E. M. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z przepisem art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury E. M. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
  - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
  - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia również warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy wskazać, że skarżący występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia emerytalnego przedłożył na okoliczność wykonywania prac w szczególnych warunkach świadectwo wystawione przez podmiot zatrudniający, wobec treści którego Zakład podniósł wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia zarzuty natury formalnej. Niewątpliwie w swej treści powołany dokument nie odpowiada wymogom formalnym jakie kreują przepisy prawa, na co zwrócił uwagę Zakład. Jednakże w ocenie Sądu wskazana okoliczność nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o przedmiotowe świadczenie. Należy mieć bowiem na uwadze, że okoliczność wadliwego wystawienia jak i braku wystawienia wskazanego dokumentu nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji braku jej sporządzenia bądź wadliwości, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed ZUS, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84 wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach osobowych oraz sprawy, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że ubezpieczony wykonywała stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w warunkach szczególnych okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 10 grudnia 1985 roku do dnia 11 września 1988 roku w wymiarze 2 lat, 9 miesięcy i 2 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika bowiem, że ubezpieczony na stanowisku robotnika do prac ciężkich na oddziale uboju trzody zajmował się oszołamianiem znajdujących się w wydzielonej klatce zwierząt przy wykorzystaniu kleszczy elektrycznych, wykrwawieniem zwierząt, związane z obsługą oparzalnika, co wiązało się z wkładaniem ubitych świń do kotła wypełnionego gorącą wodą, w którym zwierzę moczone oraz opalaniem szczeciny przy wykorzystaniu palnika gazowego. Nadto ustalono, że w okresie od dnia 7 grudnia 1987 roku do dnia 31 stycznia 1988 roku ubezpieczony pracował na wydziale rozbioru i wykrawania gdzie zajmował się obrywaniem sadła ze zwierząt oraz piłowaniem sztuk. Wskazane czynności odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział X „W rolnictwie i przemyśle rolno - spożywcym”, poz. 8 „Prace wykonywane bezpośrednio przy uboju zwierząt”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Przyjętą ocenę charakteru prawnego wskazanego okresu zatrudnienia w pełni usprawiedliwia pogląd Sądu Najwyższego zgodnie z którym do czynności wykonywanych bezpośrednio przy uboju zwierząt należy zaliczyć nie tylko czynności związane z samym ubojem, które ubezpieczony wykonywał uczestnicząc w oszołamianiu zwierząt i ich wykrwawianiu, ale również te, które związane są oparaniem, usuwaniem szczeciny i naskórka, obróbką wstępną oraz podzieleniem tuszy, co wynika ze wskazani, że prace bezpośrednio przy uboju zwierząt, powinny być postrzegane szerzej i obejmować kolejne czynności mające na celu przygotowanie mięsa

pochodzącego z uboju do jego dalszego przetworzenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2013 roku, II UK 9/13). Z powołanym poglądem Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Nie podlega natomiast uwzględnieniu przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych okres zatrudnienia ubezpieczonego w zakładach mięsnych na terenie Niemieckiej Republiki Demokratycznej od dnia 12 września 1988 roku do dnia 31 grudnia 1989 roku. Z poczynionych ustaleń wynika bowiem, że skarżący wykonywał obowiązki przy pakowaniu mięsa w chłodniach, jednakże nie był w stanie określić jaka tam panowała temperatura. Tym samym należało uznać, że ubezpieczony nie udowodnił wykonywania we wskazanym okresie czynności odpowiadających rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział X „W rolnictwie i przemyśle rolno - spożywczym”, poz. 7 „Prace w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów. Należało więc uznać, że wykonywał prace, które nie mogły być uznane za wymienione w wykazie A powołanego rozporządzenia. Jako takie nie mogą stanowić podstawy do uznania wskazanego okresu pracy w ramach którego były wykonywane za pracę w warunkach szczególnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 roku, sygn. akt I UK 41/05).

Wskazane wyłączenie nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń E. M. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył 60 lat życia, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 16 lat, 2 miesiące i 21 dni, mając na uwadze uwzględniony przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji staż w wymiarze 13 lat, 5 miesięcy i 19 dni oraz ustalony w niniejszym postępowaniu w wymiarze 2 lat, 9 miesięcy i 2 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszystkie warunki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 lutego 2016 roku, tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosownie do art. 129 ust. 1 w związku z art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełnił wszystkie warunki do ustalenia prawa do emerytury.

Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.